

De interpretatie van het juridisch kader rond justitiële samenwerking in strafzaken: een overzicht van de Luxemburgse rechtspraak uit 2019

WENDY DE BONDT^a

^a Docent strafrecht, jeugdrecht en rechten van het kind, Institute for International Research on Criminal Policy en Human Rights Centre, faculteit Rechten, Universiteit Gent (corresp.: wendy.debondt@ugent.be)

Het afgelopen jaar heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in Luxemburg zich meermaals moeten buigen over de manier waarop verschillende bepalingen uit het juridisch kader rond justitiële samenwerking geïnterpreteerd moeten worden. Onderstaand overzicht leidt je in vogelvlucht door de verschillende arresten en geeft de argumentatie van het Hof in kort bestek weer.

DE TOEPASSING VAN DE LIJFSDWANG BIJ DE UITVOERING VAN CONFISCATIEBESLISSINGEN

Het Hof van Justitie is 2019 gestart met een arrest over de grensoverschrijdende tenuitvoerlegging van een beslissing tot confiscatie en de vraag in welke mate de uitvoering ervan de toepassing van lijfswang kan omvatten, en dit zonder dat de beslissingsstaat daarin op enigerlei wijze tussenkomt. De feiten die aan de **zaak C-97/18** ten grondslag lagen, kunnen als volgt worden samengevat. ET was bij arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een confiscatie van 800.000 euro. De tenuitvoerlegging van die straf werd op basis van kaderbesluit 2006/783 overgenomen door Nederland. Er werd door het Nederlandse openbaar ministerie een verzoek ingediend tot verlof om jegens ET lijfswang te gebruiken bij de uitvoering van de beslissing. Een driedelige vraag rees, namelijk of zulks de voorafgaande toestemming van de beslissingsstaat vereist, of het een verboden verzwarende van de initiële confiscatiebeslissing uitmaakte en of de toepassing van lijfswang afhankelijk was van het wederkerig bestaan ervan in de oorspronkelijke beslissingsstaat. Het Hof heeft drie maal negatief geantwoord. Lijfswang moet gezien worden als een manier van tenuitvoerlegging, wat overeenkomstig artikel 12 van kaderbesluit 2006/783 beheerst wordt door het recht van de tenuitvoerleggingsstaat. Bovendien is de lijfswang geen alternatief voor de beslissing tot confiscatie, zodat geen voorafgaande toestemming van de beslissingsstaat vereist is.

HET GEBREK AAN SCHORSENDE WERKING VAN VERZOEKEN OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING

In de daaropvolgende maand, heeft het Hof zich gebogen over de impact die een verzoek om een prejudiciële beslissing kan hebben op het al of niet schorsen van de termijn binnen dewelke een Europees aanhoudingsbevel uitgevoerd moet worden. In de **zaak C-492/18** was de Brit TC reeds lange tijd van zijn vrijheid beroofd in het kader van een Europees aanhoudingsbevel. Verdacht van betrokkenheid bij de invoer, het verstrekken en het verkopen van harddrugs, had de Britse overheid een aanhoudingsbevel uitgevaardigd, op basis waarvan TC in Nederland aangehouden werd. Nog voor het verstrijken van de uitvoeringstermijn, werd een verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend. In het verlengde daarvan rees

de vraag of een dergelijk verzoek de termijnen uit het kaderbesluit 2002/584/JBZ zou kunnen schorsen. Het Hof heeft op die vraag negatief geantwoord. In haar arrest van 12 februari 2019 benadrukt het Hof dat het kaderbesluit voorziet in een algemene en onvoorwaardelijke verplichting om een gezochte persoon die is aangehouden op grond van een Europees aanhoudingsbevel in vrijheid te stellen na het verstrijken van een termijn van 90 dagen te rekenen vanaf zijn aanhouding. Aldus verzet het kaderbesluit zich tegen een nationale bepaling die daar voorwaarden aan koppelt of daar uitzonderingen op voorziet. Bovendien vervolgt het Hof haar redenering door te verwijzen naar artikel 6 van het Handvest dat zich verzet tegen een nationale bepaling volgens dewelke de genoemde termijnen worden geschorst in afwachting van het antwoord op een verzoek om een prejudiciële beslissing aan het Hof, voor zover dat zou betekenen dat de uitvoeringstermijnen niet meer in overeenstemming zijn met de bepalingen van kaderbesluit 2002/584/JBZ.

DE POSITIE VAN HET OPENBAAR MINISTERIE ALS UITVAARDIGENDE RECHTERLIJKE AUTORITEIT

Een vaak terugkerend thema in de Luxemburgse rechtspraak van 2019 is de interpretatie van het begrip ‘uitvaardigende rechterlijke autoriteit’ zoals onder andere opgenomen in het kaderbesluit betreffende het Europese aanhoudingsbevel. Alle in 2019 afgehandelde dossiers hadden betrekking op Europese aanhoudingsbevelen die uitgevaardigd waren door het openbaar ministerie. Het Hof heeft met deze rechtspraak duidelijk verder gebouwd op haar eerdere rechtspraak en heeft steevast de reeds bestaande redeneerlijnen bekrachtigd dan wel verder uitgewerkt. Het Hof herhaalt dat wanneer het gaat om een maatregel zoals de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel, die het recht op vrijheid van de betrokken persoon kan aantasten, vereist wordt dat een beslissing wordt genomen die voldoet aan de vereisten die inherent zijn aan een effectieve rechterlijke bescherming. Volgens de rechtspraak van het Hof staat het – overeenkomstig het beginsel van procedurele autonomie – weliswaar aan de lidstaten vrij om op basis van hun nationaal recht de ‘rechterlijke autoriteit’ aan te wijzen die bevoegd is voor het uitvaardigen van een Europees aanhoudingsbevel. Evenwel kunnen de betekenis en de strekking van dit begrip niet worden overgelaten aan de beoordeling van elke lidstaat, aangezien dit begrip in de gehele Unie autonoom en uniform dient te worden uitgelegd. Zo heeft het Hof voor recht verklaard, dat het begrip ‘uitvaardigende rechterlijke autoriteit’ ook autoriteiten kan omvatten die – zonder noodzakelijkerwijze rechters of rechterlijke instanties te zijn – deelnemen aan de strafrechtsbedeling in deze lidstaat en in de uitoefening van de met de uitvaardiging van een Europees aanhoudingsbevel inherent verbonden taken op onafhankelijke wijze optreden, waarbij deze onafhankelijkheid vereist dat er statutaire en organisatorische voorschriften bestaan die waarborgen dat de uitvaardigende rechterlijke autoriteit bij de vaststelling van een beslissing tot uitvaardiging van een dergelijk aanhoudingsbevel geen enkel risico loopt om te worden onderworpen aan met name een individuele instructie van de uitvoerende macht.

Een eerste reeks arresten over deze thematiek werd gevelde op 27 mei 2019. In de **zaak C-82/19 PPU** werd door een Duits openbaar ministerie een Europees aanhoudingsbevel uitgevaardigd tegen PI, een Roemeens staatsburger, met het oog op zijn vervolging voor feiten van georganiseerde of gewapende diefstal. Ook in de **zaak C-508/18** werd door een Duits openbaar ministerie een Europees aanhoudingsbevel uitgevaardigd, dit keer tegen OG, een in Ierland verblijvende Litouwse staatsburger, met het oog op zijn vervolging voor moord en doodslag met zware mishandeling. In beide zaken volgde het hof de redenering van de verdachten. Het begrip ‘uitvaardigende rechterlijke autoriteit’ heeft geen betrekking op de openbare mi-

nisteries van een lidstaat die het risico lopen dat zij in een individueel geval rechtstreeks of indirect worden aangestuurd door of instructies ontvangen van de uitvoerende macht, zoals een minister van Justitie. De **zaak C-509/18** lijkt op het eerste zicht dezelfde uitkomst te moeten kennen. Ook hier werd een bevel uitgevaardigd door een actor binnen het openbaar ministerie. Het ging om een bevel uitgevaardigd door de procureur-generaal van Litouwen ten aanzien van PF, verdacht van het hebben gepleegd van een gewapende overval. Binnen de Litouwse rechtsstructuur is de procureur-generaal de hoogst geplaatste aanklager, onafhankelijk van zowel de uitvoerende als de rechterlijke macht. Om die reden oordeelt het Hof dat een dergelijke structurele onafhankelijkheid voldoende waarborgen biedt om als 'uitvaardigende rechterlijke autoriteit' een rechtsgeldig Europees aanhoudingsbevel te kunnen uitvaardigen.

Een tweede reeks arresten houdt verband met de voorafgaande of navolgende tussenkomst van een rechterlijke autoriteit. In de **zaak C-489/19** wordt een bevel uitgevaardigd door een Oostenrijks openbaar ministerie, dat nadien wordt goedgekeurd door het landesgericht. Volledig in lijn met de vroegere rechtspraak, oordeelt het Hof op 9 oktober 2019 dat – zelfs wanneer een openbaar ministerie het risico loopt dat het bij de uitvaardiging van een aanhoudingsbevel direct of indirect wordt aangestuurd door of specifieke instructies ontvangt van de uitvoerende macht, zoals een minister van justitie – het bevel haar geldigheid onttrekt aan de goedkeuring die het nadien kreeg van een rechter die toegang heeft gehad tot het hele strafdossier en die op onafhankelijke en objectieve wijze de voorwaarden voor de uitvaardiging en de evenredigheid van het aanhoudingsbevel controleert en aldus een autonome beslissing vaststelt waarin de definitieve vorm van het bevel wordt vastgesteld. In de **zaak C-626/19 PPU** had de rechterlijke controle reeds vooraf plaatsgevonden. Het aanhoudingsbevel dat door de officier van justitie van Tours jegens YC, verdacht van een gewapende overval, was uitgevaardigd, gebeurde in uitvoering van een nationaal aanhoudingsbevel dat eerder die dag was verstrekt door de rechter-commissaris van Tours. Hetzelfde was het geval in de **zaak C-566/19** waar het door de officier van justitie van Lyon uitgevaardigde Europees aanhoudingsbevel jegens JR, verdacht van feiten in het kader van een criminele organisatie, volgde op een nationaal aanhoudingsbevel dat eerder op de dag door de rechter-commissaris van Lyon uitgevaardigd was. Ook in de **zaak C-625/19** was er een eerdere beslissing aanwezig, zij het een beslissing tot voorlopige hechtenis. Het Zwitserse openbare ministerie had in navolging van de rechterlijke beslissing tot voorlopige hechtenis een Europees aanhoudingsmandaat uitgevaardigd jegens XD, verdacht van inbreuken op de drugwetgeving in het kader van een criminele organisatie. In haar arresten van 12 december 2019, oordeelde het Hof dan ook dat er geen probleem was met het erkennen van de Franse officiers van justitie noch het Zweedse openbaar ministerie als bevoegde uitvaardigende rechterlijke autoriteiten wanneer ze handelen op basis van vooraf bestaande nationale aanhoudingsmandaten of beslissingen tot voorlopige hechtenis.

Op 12 december 2019 werd ten slotte nog een laatste arrest geveld over deze thematiek. In de **zaak C-627/19 PPU** betrof het een beslissing van de Procureur des Konings te Brussel om een Europees aanhoudingsbevel uit te vaardigen met het oog op de tenuitvoerlegging van een vonnis. In dat geval is er geen probleem aangezien aan het bevel een voor tenuitvoerlegging vatbaar vonnis ten grondslag ligt, waarbij de betrokken persoon een vrijheidsstraf wordt opgelegd, en waarmee het vermoeden van onschuld van de persoon is weerlegd in een gerechtelijke procedure die voldoet aan de vereisten van artikel 47 van het Handvest.

HET EVENWICHT TUSSEN DE RECHTEN VAN DE VERDEDIGING EN DE RECHTEN VAN DE SLACHTOFFERS

In de zaak C-38/18 boog het Hof zich over de wisselwerking tussen de rechten van de verdediging en de rechten van de slachtoffers en de manier waarop tussen beide kaders het juiste evenwicht gevonden kan worden. In deze zaak werden twee verdachten in Italië vervolgd voor witwassen van geld en oplichting. In de strafprocedure waren ook twee slachtoffers betrokken. De vraag die aan het Hof voorgelegd werd, heeft betrekking op de verenigbaarheid van de Italiaanse interpretatie en toepassing van het onmiddellijkheidsbeginsel (volgens dewelke verdachten het recht hebben om – bij een wijziging in de samenstelling van het hof – te eisen dat getuigen opnieuw gehoord worden) met richtlijn 2012/29 (volgens dewelke slachtoffers op basis van artikel 16 het recht hebben om binnen een redelijke termijn een beslissing te verkrijgen omtrent hun schadevergoeding; op basis van artikel 18 het recht hebben op bescherming tegen o.a. secundaire victimisatie en op basis van artikel 20 het recht hebben hun aantal ondervragingen tot een minimum beperkt te zien). In eerste instantie legt het Hof in haar arrest van 29 juli 2019 uit, dat artikel 20 enkel uitwerking kent tijdens het strafrechtelijk onderzoek en niet tijdens de procedure ten gronde. Ze komt tot die conclusie op basis van de analyse van de parlementaire stukken waaruit duidelijk blijkt dat de wetgever een onderscheid heeft willen maken tussen de rechten die gelden in elk van beide fases. Enkel de verenigbaarheid met artikel 16 en 18 van richtlijn 2012/29 is daarom relevant. Hoewel het opnieuw verhoren van de slachtoffers in een concreet dossier een schending zou kunnen uitmaken van de bepalingen in richtlijn 2012/29, hoeft dat niet noodzakelijk zo te zijn. Omdat de schending afhankelijk is van de concrete toepassing ervan in een individuele zaak, verzetten de bepalingen in de richtlijn zich niet tegen een nationale wetgeving die het mogelijk maakt voor een verdachte om het opnieuw horen van de getuigen af te dwingen.

RECHTSPOSITIE VAN PERSONEN MET EEN PSYCHIATRISCHE PROBLEMATIEK

Afgelopen jaar vestigde het Hof opnieuw de aandacht op het belang om de rechtspositie van kwetsbare personen, inzonderheid personen met een psychiatrische problematiek met voldoende omzichtigheid te waarborgen. In de **zaak C-467/18** had EP, die leed aan een paranoïde schizofrenie, de moord op zijn moeder bekend. Daarop werd hij onmiddellijk overgebracht naar de spoedafdeling van een psychiatrische kliniek. EP is tijdens het onderzoek nooit ondervraagd en niet in kennis gesteld van het feit dat tegen hem een strafprocedure was ingeleid. Er werden medische dwangmaatregelen gelast omdat EP opzettelijk een strafbaar feit had begaan in een toestand van ontoerekenbaarheid. Die beschikking werd betrekend aan zijn dochter en is in gebreke aan beroep in kracht van gewijsde gegaan zonder dat EP hier enige kennis van had.

Het Hof bevestigde in haar arrest van 19 september 2019 dat de richtlijn 2012/13/EU betreffende het recht op informatie in strafprocedures en richtlijn 2013/48/EU betreffende het recht op toegang tot een advocaat, moet worden uitgelegd als zijnde van toepassing op gerechtelijke procedures op grond waarvan personen die in een toestand van krankzinnigheid daden hebben begaan die een gevaar voor de samenleving vormen, en om medische en veiligheidsredenen kunnen worden opgenomen in een psychiatrische inrichting. De Europese regels staan derhalve in de weg aan een nationale regeling waarbij dergelijke procedures worden gevoerd zonder de Europese regels na te leven, dan wel een rechter niet in staat te stellen om het naleven van de regels te toetsen. Richtlijn 2016/343 betreffende het vermoeden van onschuld vereist dat ook in procedures tot opname in een psychiatrische inrichting

voor therapeutische doeleinden, de Europese standaarden worden nageleefd, ook al bestaat er een risico dat de betrokkene wegens zijn gezondheidstoestand een gevaar oplevert voor zichzelf of voor derden. Hoe dan ook vereist richtlijn 2016/343 dat het openbaar ministerie het bewijs levert dat de persoon wiens opname gevraagd wordt, degene is die de daden heeft begaan.

DE MANIER WAAROP DETENTIEOMSTANDIGHEDEN BEOORDEELD MOETEN WORDEN

In de daaropvolgende maand heeft het hof zich gebogen over de vraag op welke manier de detentieomstandigheden in de uitvaardigende lidstaat beoordeeld moeten worden. In de **zaak C-128/18** werd Dorobantu, een Roemeens staatsburger, verdacht van het plegen van vermogensdelicten en valsheid in geschrifte. Op 12 augustus 2016 wordt een Europees aanhoudingsbevel uitgevaardigd door Roemenië met het oog op de strafvervolging. De betrokkene wordt aangehouden in Duitsland en bij beschikking van januari 2017 wordt de overlevering rechtmatig verklaard door de hoogste rechterlijke instantie van de deelstaat Hamburg, rekening houdend met de detentieomstandigheden waarin Dorobantu desgevallend terecht zou komen. Dorobantu stelt beroep in tegen deze beslissing. Het dossier wordt voorgelegd aan het Hof met de vraag zich uit te spreken over de minimumeisen die in het licht van artikel 4 van het Handvest moeten worden gesteld aan de detentieomstandigheden; de manier waarop de criteria beoordeeld moeten worden en de betekenis van het begrip 'reëel gevaar'.

Het hof herhaalt in haar arrest van 15 oktober 2019 dat weigering tot tenuitvoerlegging maar mogelijk is in het licht van de limitatief opgenomen weigeringsgronden in het instrument, die bovendien strikt moet worden uitgelegd. Echter heeft het Hof in het verleden al erkend dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit de bij kaderbesluit 2002/584 ingestelde overleveringsprocedure onder bepaalde voorwaarden kan beëindigen, wanneer een dergelijke overlevering ertoe kan leiden dat de gezochte persoon onmenselijk of vernederend wordt behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest. Artikel 1, lid 3, van kaderbesluit 2002/584/JBZ, gelezen in samenhang met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, moet aldus worden uitgelegd dat een uitvoerende rechterlijke autoriteit die beschikt over objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens waaruit blijkt dat de detentieomstandigheden in de penitentiaire inrichtingen van de uitvaardigende lidstaat structurele of fundamentele gebreken vertonen, bij de beoordeling of er zwaarwegende en op feiten berustende gronden zijn om aan te nemen dat er een reëel gevaar is dat de persoon tegen wie een Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd, na zijn overlevering aan die lidstaat wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel 4, rekening moet houden met alle relevante materiële aspecten van de detentieomstandigheden in de penitentiaire inrichting waarin deze persoon naar concreet voornemen zal worden geplaatst, zoals de beschikbare persoonlijke ruimte per gedetineerde in een cel van die inrichting, de hygiëne en de bewegingsvrijheid van de gedetineerde binnen de inrichting. Deze beoordeling is niet beperkt tot een toetsing van evidente gebreken. Met het oog op die beoordeling moet de uitvoerende rechterlijke autoriteit bij de uitvaardigende rechterlijke autoriteit de gegevens opvragen die zij noodzakelijk acht en moet zij, bij gebreke van nauwkeurige gegevens die erop wijzen dat de detentieomstandigheden in strijd zijn met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, in beginsel afgaan op de garanties van deze autoriteit.

Met betrekking tot, met name, de beschikbare persoonlijke ruimte per gedetineerde moet de uitvoerende rechterlijke autoriteit, bij gebreke van minimumvoorschriften in het gelden-

de recht van de Unie, de minimumeisen in aanmerking nemen die voortvloeien uit artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hoewel de ruimte die in beslag wordt genomen door de sanitaire infrastructuur bij de berekening van deze beschikbare ruimte niet mag worden meegenomen, moet de ruimte die wordt ingenomen door de meubels wel worden meegerekend. Gedetineerden moeten niettemin de mogelijkheid behouden om zich normaal in de cel te bewegen.

De uitvoerende rechterlijke autoriteit mag niet uitsluiten dat er een reëel gevaar is van onmenselijke of vernederende behandeling op de enkele grond dat de betrokkene in de uitvaardigende lidstaat beschikt over een beroepsweg waarmee hij kan opkomen tegen zijn detentieomstandigheden of dat er in die lidstaat wettelijke of structurele maatregelen bestaan om het toezicht op de detentieomstandigheden te versterken. Door deze autoriteit vastgestelde zwaarwegende en op feiten berustende gronden om aan te nemen dat de betrokkene na zijn overlevering een dergelijk gevaar loopt vanwege de detentieomstandigheden in de penitentiaire inrichting waarin hij naar concreet voornemen zal worden geplaatst, mogen met het oog op de beslissing over een dergelijke overlevering niet worden afgewogen tegen de doeltreffendheid van de justitiële samenwerking in strafzaken of tegen de beginselen van wederzijds vertrouwen en wederzijdse erkenning.

RECHT OP EEN EFFECTIEF RECHTSMIDDEL

Nog in oktober 2019, heeft het Hof een arrest geveld volgend op de vraag in welke mate het Europees recht vereist dat een verdachte toegang heeft tot een rechtsmiddel. In de **zaak C-324/17** werd het initiatief genomen om een Europees onderzoeksbevel uit te vaardigen in het strafonderzoek jegens Gavanozov, ervan verdacht aan het hoofd te staan van een criminele organisatie en fiscale strafbare feiten te hebben gepleegd. De Bulgaarse verwijzende rechter stelt zich – bij de invulling van de vereiste documenten voor het Europees onderzoeksbevel – vragen bij de manier waarop het recht op een rechtsmiddel in deze context gewaarborgd moet zijn. Immers, de formulieren voorzien ruimte om aan te geven welke rechtsmiddelen de betrokkene gebruikt heeft. Hij stelt vast dat de betrokkene naar Bulgaars recht in deze context nooit over een rechtsmiddel zou beschikken.

Het Hof licht in haar arrest van 24 oktober 2019 toe dat de bepalingen en formulieren uit het Europees onderzoeksbevel moeten geïnterpreteerd worden in het licht van haar doelstellingen, te weten het vereenvoudigen en bespoedigen van de justitiële samenwerking tussen de lidstaten. Met het oog daarop wordt verwacht dat de uitvaardigende autoriteit minimale formele informatie verstrekt die de uitvoerende autoriteit nodig heeft bij haar besluit inzake erkenning en desgevallend tenuitvoerlegging van het bevel. Het formulier moet geenszins een omschrijving bevatten van de rechtsmiddelen die in voorkomend geval mogelijk zijn. Enkel de door de betrokkene aangewende rechtsmiddelen zijn relevant. De vraag of de betrokkene in elk geval recht moet hebben op een rechtsmiddel is daarom niet relevant bij de invulling van het Europees onderzoeksbevel.

HET VERMOEDEN VAN ONSCHULD

In de **zaak C-653/19 PPU** werd DK in voorlopige hechtenis geplaatst, beschuldigd van lidmaatschap van een criminele organisatie en moord. Volgens de Bulgaarse wetgeving wordt de voorlopige hechtenis van een persoon niet tussentijds ambtshalve getoetst. In tegenwoordige, indien de rechtbank naar waar de zaak verwezen is van oordeel is dat de hechtenis rechtmatig is, wordt de hechtenis voor onbepaalde tijd voortgezet en daarna niet ambts-

halve opnieuw getoetst. De invrijheidstelling van de in hechtenis genomen persoon kan slechts worden toegestaan indien deze daarom verzoekt en hij aantoont dat er sprake is van nieuwe omstandigheden die zijn vrijlating rechtvaardigen. In het licht van die wetgeving lijkt het de verwijzende rechtbank onwaarschijnlijk dat DK erin zal slagen zijn vrijlating te rechtvaardigen. De rechter twijfelt of de nationale wetgeving in overeenstemming is met artikel 6 en overweging 22 van richtlijn 2016/343, waar verwezen wordt naar de opdracht ervoor te zorgen dat de bewijslast voor de vaststelling van schuld van verdachten en beklagde op de vervolgende instantie rust en dat het vermoeden van onschuld zou worden geschonden indien de bewijslast zou worden verschoven van de vervolgende instantie naar de verdediging.

Het Hof legt uit dat artikel 6 van de richtlijn 2016/343 niet van toepassing is, omdat de beslissing over de invrijheidstelling niet gaat over een beslissing over schuld of onschuld, zodat de verdeling van de bewijslast in die procedure uitsluitend onder het nationale recht valt. Er kan ook niet worden teruggevallen op de basisprincipes uit het Handvest, omdat die bepalingen uitsluitend tot de lidstaten zijn gericht wanneer zij het Unierecht ten uitvoer brengen. Aangezien de verdeling van de bewijslast in het kader van de voorliggende procedure niet wordt beheerst door het Unierecht, zijn de bepalingen van het Handvest niet van toepassing.

Het vermoeden van onschuld kwam ook aan bod in de **zaak C-671/18**, waar ZP veroordeeld was tot het betalen van een Nederlandse geldelijke sanctie van 232 euro voor een verkeers-overtreding. Overeenkomstig Nederlands recht, was de boete gedeponneerd in de brievenbus van ZP en niet persoonlijk overhandigd. In die boete stond aangegeven welke de uiterste datum was om de boete te betwisten. Bij gebrek aan enig initiatief is de boete onherroepelijk geworden.

Wanneer later stappen worden ondernomen om de boete te innen, voert ZP aan het voertuig nog voor de overtreding verkocht te hebben en enkel zijn verzekeringsmaatschappij daarvan in kennis gesteld te hebben (niet de dienst inschrijvingen van voertuigen). Hij geeft ook aan het document dat hij in de brievenbus vond niet te begrijpen en niet wist dat het een document van officiële aard was. De vraag rijst of de Poolse autoriteiten de samenwerking met NL mogen weigeren.

In haar arrest van 5 december 2019 beantwoordt het Hof die vraag ontkennend. Het Hof oordeelt dat artikel 7 van kaderbesluit 2005/214/JBZ zo uitgelegd moet worden dat wanneer een beslissing waarbij een geldelijke sanctie wordt opgelegd, overeenkomstig de nationale wettelijke regeling van de beslissingslidstaat is kennisgegeven, met de vermelding van het recht om de zaak te betwisten alsmede van de termijnen waarbinnen dat rechtsmiddel moet worden aangewend, de autoriteit van de tenuitvoerleggingslidstaat de erkenning en de tenuitvoerlegging van die beslissing niet kan weigeren. Op die algemene regel maakt het Hof één uitzondering, te weten het geval waarin de betrokkene onvoldoende tijd heeft gehad om tegen die beslissing op te komen.

Daarnaast moet artikel 20, lid 3, van het kaderbesluit 2005/214 aldus worden uitgelegd dat het loutere feit dat de boete is opgelegd aan de persoon op wiens naam het betrokken voertuig staat ingeschreven geen reden is voor een weigering, zolang dit vermoeden door de betrokkene kan worden weerlegd.